

Cầu Nguyện Chung

Maria Nguyen

Tôi lười biếng nhìn qua khung cửa sổ. Bầu trời xám xịt, mưa đập vào mặt kiếng nghe đôm đốp, những ngọn cây bị gió đè nằm bẹp dí xuống. Mưa to gió lớn, tôi không muốn bước ra khỏi giường, nói gì

tới đi dự lễ sáng nay. Lâu nay tôi cảm thấy mình lạt lẽo hẳn với Chúa, những giờ cầu nguyện không còn gần gũi, không còn cảm nhận được gì nữa cả. Những lời kinh trở nên máy móc, vô hồn, vô tâm thức. Tôi ngao ngán với chính tôi trong tâm trạng vô cảm này.

Hôm nay tôi được nghỉ việc, chồng con tôi đã đi làm, đi học. Tôi có rất nhiều thì giờ để đến với Chúa. Đi lễ rồi ở lại châu Thánh Thể bao lâu cũng được, vậy mà tôi không muốn đến với Ngài. Mưa gió chỉ là yếu tố ngoại cảnh, có gì bên trong tôi đang làm tôi dần xa Ngài?

Tôi cố gắng chống lại cơn lười biếng của xác thịt, tung mền, nhảy xuống giường, chạy ào vào phòng tắm như sợ có người sẽ bắt giữ tôi lại. Tôi cũng không cho phép tôi suy nghĩ, sửa soạn tốc độ để đến nhà thờ cho kịp giờ lễ.

Tôi bước vào khi bà Mỹ già bắt đầu đọc bài đọc. Tôi chưa định tâm nên chẳng nghe, chẳng nhớ bà ta đọc gì cả. Cha đọc Phúc Âm tôi cũng vẫn còn mơ màng. Cha giảng xong tôi mới bàng hoàng rằng đã xong rồi à? Phần 1 Thánh lễ đã qua? Có lời nào của Chúa lưu lại trong tôi? Nothing! Rỗng không và vô thức! Tôi thất vọng với chính tôi. Chẳng lẽ tôi chỉ đi lễ vì thói quen? Tôi lo là, tôi hời hợt thế sao?

Mãi mê trách cứ mình, cha đã dâng của lễ xong. Mọi người quỳ xuống, cha bắt đầu làm phép

Thánh Thể, tôi cố gắng lôi kéo tâm trí tôi trở về với Thánh Lễ. Sự cố gắng vô tình cũng lại là một chia trí. Tôi đọc kinh Lạy Cha mà sao nghe xa lạ vô cùng. Tôi chúc bình an cho mọi người, thì thầm xin Chúa tha thứ và ban bình an cho chính mình. Tôi lên rước Chúa, xin Chúa ngự vào cõi lòng đang khô hạn này.

Sau lễ, tôi ngồi lại vì chưa muốn ra về. Nhìn lên Thánh Giá, tôi vẫn không “connect” được với Chúa. Chán nản, tôi đang tính ra về thì có một cô lớn tuổi mà tôi quen biết ở nhà thờ Các Thánh Tử Đạo bước đến bên cạnh. Cô hỏi tôi chương trình Giáng Sinh của nhà thờ Việt Nam mình. Tôi không biết nên hứa sẽ email cho cô sau. Cô hỏi tôi ở lại sau lễ tính làm gì? Tôi buột miệng: “lần hạt.” Thế là cô xin lần hạt chung, và cô nói cô không nhớ các ngắm, tôi phải bắt kinh rồi cô theo.

Tôi bắt đầu bằng lời nguyện tự phát, tạ ơn Chúa cho chúng tôi được cầu nguyện chung với nhau, xin Chúa mở lòng chúng tôi để chúng tôi đón Chúa Hải Đồng Giáng Sinh vào cõi lòng của mình, và xin Ngài đổi mới chúng tôi để chúng tôi trở nên con cái Chúa đích thực. Tự nhiên ngay lúc đó, tôi thấy mình rất chân thành với Chúa, tôi cảm được “connection” của mình với Ngài. Tôi đọc 50 kinh với lòng sùng kính không chia trí. Ngắm xong, tôi thầm tạ ơn Chúa đã gửi cô ta đến để cầu nguyện chung với tôi. Thế mới biết một tay nắm Chúa, một tay nắm anh chị em nghĩa là gì.

Lạy Chúa, trên con đường tìm gặp Chúa, xin cho con luôn biết tìm Chúa qua những người chung quanh con, thân thiết cũng như xa lạ. Ước gì lúc nào con cũng cảm nhận được sự hiện hữu mật thiết của Chúa trong đời con! Amen. ❀